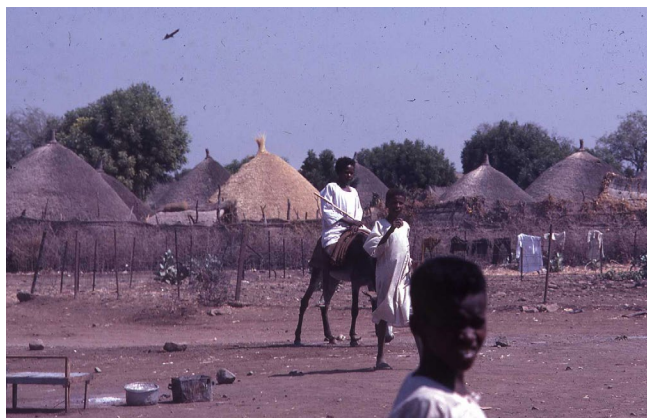

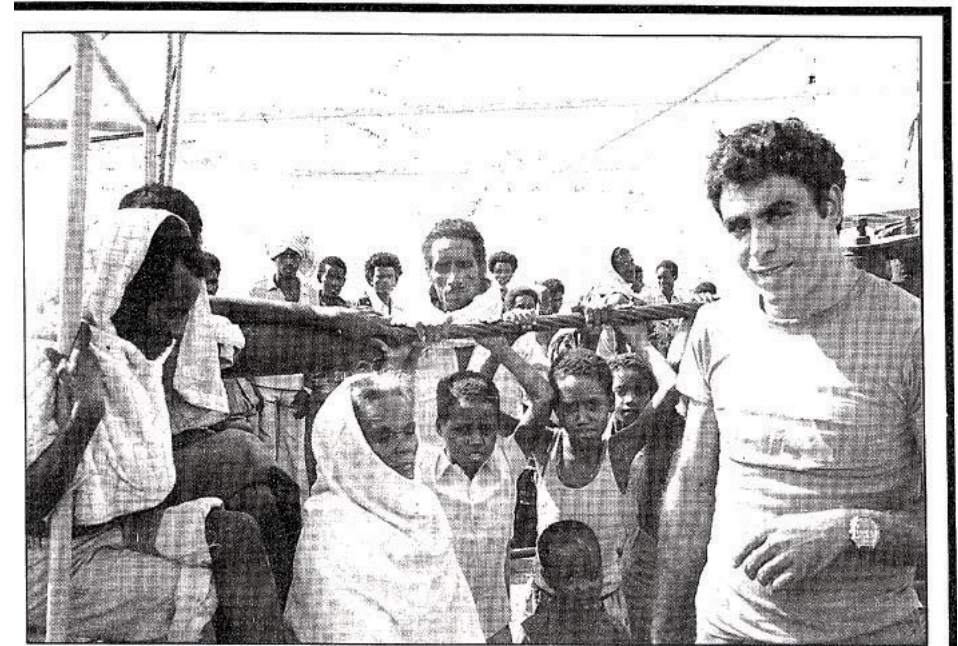
13

גדי גזהיי

קשה לתאר בקצרה את החיים באתיופיה. כמו שאני זוכר אותם, היינו גרים בכפר קטן יחסית סמוך לעיר גונדר. באותו כפר חיו איתנו דודים וסבא וסבתא. אבי עסק בעבודות אדמה וחקלאות. גדלתי בין שש אחים ואחיות נוספים. הזיכרון שלי משם לרוב זה היופי הפסטורלי, הירוק מסביב, הנחלים והמפלים שהייתי רואה ביום יום תוך כדי שהייתי שומר על הצאן והבקר שהיה לאבי, אך יותר מכל זכור לי ה'ביחד' שהיה בין בני המשפחה והדודים ושלא היו דאגות יום יומית כמו שיש במדינות מפותחות דוגמת ישראל.

עליתי לארץ בשנת 88 יחד עם אחיי הגדולים, והורי עלו מסודן כשנה מאוחר יותר. הקליטה וההשתלבות בארץ היו מאתגרות הן מבחינת השפה והן מבחינת הבדלי תרבויות. לעניות דעתי, ניתן היה לעשות יותר על מנת להקל על העולים כדי שישתלבו בצורה טובה יותר במדינה החדשה, ובוודאי להקל יותר על המבוגרים, שלהם הקושי היה גדול ומשמעותי יותר.

אילן בוכריס על האוניה "בת גלים" בדרכה לארץ. באדיבות בית התפוצות

אחת מהחוויות שאני זוכר, זה שעליתי לארץ בגיל שש לערך, ללא ההורים שנשארו באתיופיה. הניתוק מההורים בגיל כל כך קטן לא היה פשוט בלשון המעטה. נשלחתי לפנימייה בצפון הנקראת "חופים" למשך שנה, עד שהוריי עלו גם כן. התקופה שהייתי בפנימייה יחד עם אחי לא הייתה קלה, אך הייתה גם חווייתית. המדריכים והמורים התייחסו אלי כמו בן שלהם וברגישות יתר, כיון שהייתי הילד הכי קטן בפנימייה. בחודשים הראשונים אני ואחי נשארו בפנימייה גם בסופי שבוע, כיון שלא היה לנו מקום לעשות בו את השבת. היו לנו דודים בארץ שעלו כמה שנים מוקדם יותר, אך לא ידענו היכן הם גרים.

סיטואציה שזכורה לי עד היום הינה שביום חמישי בבוקר כל התלמידים יצאו לרחבת האוטובוסים עם תיקים ושקיות על מנת לנסוע לשבת, וכך גם אני ואחי בתקווה שקרוב משפחה ששמע עלינו יבוא ויאסוף אותנו אליו, אך לאחר שכולם כבר עלו לאוטובוסים, אף קרוב לא הגיע ונאלצנו לעשות שוב את השבת בפנימייה. מספר חודשים לאחר מכן בן דוד שלי איתר אותנו ולקח אותנו אליו לשבתות באשקלון.

שורש הקושי בכל הנושא של העלייה שלנו נבע לדעתי מכך שאין קבלת האחר והבנת השונה בחברה הישראלית, וכאשר אתה כבר מתויג כשונה מלכתחילה, השילוב שלך בחברה מתחיל כבר מקושי מסוים. נוסיף לכך את העובדה שבאנו ממדינת עולם שלישי ולא היינו בקיאים בנושאים בסיסיים, קושי בשפה, צבע עור שונה - והרי קיבלנו נקודת פתיחה על גבול הבלתי אפשרי.

עוד נקודה שהייתי רוצה לציין, זה את הדרך בה המדינה קלטה עולים: לאורך ההיסטוריה ניתן לראות שהמדינה כשלה בקליטת עולים חדשים ועל אחת כמה וכמה בקליטת עולי אתיופיה. עצם זה שרוב עולי אתיופיה מרוכזים במקומות מסוימים לאורך שנים, זהו גורם מעכב התפתחות חברתית וכלכלית. בנוסף, המדינה לא נתנה דגש על כך שרובנו עלינו מכפרים וממקומות רחוקים ושונים מאד ממה שיש כאן בארץ, והיה צורך בלימוד ובקליטה הדרגתית על מנת ליצור נחיתה רכה.

יחד עם זאת, גם לנו כעולים יש אחריות על תהליך ההשתלבות בארץ. לעניות דעתי, המבוגרים או ההורים שעלו לארץ, לא הפנימו שאנו נמצאים במקום שונה ממה שגדלנו בו ויש כאלה הנוהגים כאן כמו שם, וזה רק מחזק את הקושי של השילוב בחברה כאן. באותה נשימה יש לציין, כי יש כאלה שהשתלבו בצורה מצוינת, הם מקפידים לעבוד, לפרנס, לתחזק את הבית ולהיות מעורבים בחיי היום יום ובתהליך הלמידה של ילדיהם. כל הכבוד להם.

בשנים האחרונות יש שיח טוב על הקהילה, שהוא מצוין, וזה בא הודות לצעירים שאומרים עד כאן ומעזים להישיר מבט לאלו שרגילים שאנו משפילים מבט, ואת

14

ג'רמי מטקו מקונו

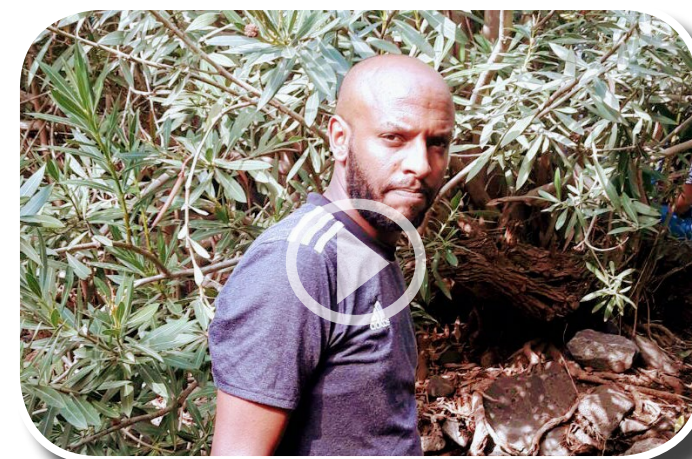
שמי ג'רמה אדם מטקו מקונו, נשוי + ילד. נולדתי באתיופיה באזור גונדר בוואבה, החלק הצפוני של אתיופיה. אבי ז"ל - מטקו מקונו, ואמי מורתי - בטמוט טרקי ז"ל. אני הייתי בן הזקונים ומעלי עשרה אחים - תשע בנים ואחות אחת.

אני זוכר שמקטנות היו הורי ובני משפחתי מדברים על ירוסלם, היו הרבה סיפורים בהקשר הזה. תמיד היינו מובדלים משכנו הלא יהודים, הקפדנו על מאכלים כשרים וכו', והכל היה סביב הגשמת חלום העלייה לירושלים. כך חיינו התנהלו, כל יום ציפינו וחיכינו שהחלום יתגשם.

בהיותי בן שש בתחילת 1984 עזבנו את הכפר. כשהתחיל גל העזיבה ו"ביתא ישראל" התחילו לעזוב את הכפרים ואת הבתים, גם בני הקהילה אצלו התחילו למכור את רכושם לגויים. אבי מטקו החליט לשלוח לדרך שלושה אחים שיצאו לפנינו, וזאת על מנת להגדיל את סיכויי ההשרדות במסע שעומד לפנינו. זוהי דרך לא מוכרת ועם הרבה סכנות. אחיי לא רצו, אך אבא ביקש מהם ואמר שזוהי הדרך הטובה ביותר. חודש לאחר שיצאו אחיי, הצטרפנו למסע של בערך שישים משפחות. בחודש הזה מכרנו את כל מה שהיה לנו.

היה קשה מאד לעזוב את האדמות שלך, למכור את כל הרכוש שלך, כשאתה

התוצאות אנו רואים כבר עכשיו ובטח גם שנים קדימה. אחת הדוגמאות הטובות לכך היא התפיסה והשינוי שמשטרת ישראל מובילה כלפי הקהילה האתיופית בהובלתו של רפ"ק שי יאסו. לסיום, ברצוני לומר כי רק באחדות בינינו, בעזרה הדדית ובפרגון אמיתי, אנחנו נעשה את השינוי ונגיע למחוז חפצנו.

סרוק לצפייה בסרט זה

